

Annesilin

– GürhanGürses · 07 Mayıs 2011

Anneler çilekeşi ömrümüzün... Kahır çekeni, eziyet ve cefa adına yüreği ev sahibi olanı dünyamızın. Anne bir kutsal sözcük, bir aziz mana, bir umman yürek...

Cennet annelerin ayakları altındadır ama bizler o ayakları bir gün dahi baş tacı yapıp taşıyamıyoruz bugün. Belki sadece tabuta girdiğinde kollarımızın üzerinde taşıyacağız annemizin nazik bedenini. O zaman da çok geç olacak. Çok geç olacak sarılmamız için, af dilememiz için.

Onların 24 saat dahi hizmetkârı olsak ömrümüzün sonuna değin yine de haklarını vermiş sayılmayız. Onların kul kölesi olsak dahi ve her an yanlarında dursak dahi yine de haklarını tam olarak karşılamış sayılmayız. Borçlu gideceğiz hep, onlara borçlu kalacağız hep. Dokuz ay on gün bizlere ev sahipliği yapan bedeninde ve ondan sonra ömrünün ahirine değin yüreğinde bizlere en görkemli koltuğu veren kadın. Düştüğümüzde bacağı kanayan, ağladığımızda gözleri yaşaran, güldüğümüzde kahkaha atan, acıktığımızda acıkan kadın. Onun şiirini kimse yazamaz, onun destanını kimse anlatamaz. Onu kimse ifade edemez.

Anne sihirli bir kelimedir, bizi bizden alır sıcak ve mesut bir iklime sürükler. İçimiz ısınır birden, duygularımız yeşerir, renk gelir tenimize... Daha bir soluklanırsınız, daha bir canlanırsınız daha bir havalanırsınız. Memlekete bahar gelmiş gibidir annenin yanında durmak. Onun nefesi bir okşayıştır ruhlarımızı baştanbaşa... Sözleri sihirli bir melodidir kulağımızın içinde akseden. Dokunuşu ipek bir kumaşa dokunmaktır içinizi titretircesine...

Ömrümüzün moral kaynağı, güç deposu yüreğimizin, trafosu her şeyimizin. Karanlıkta kalır ama sizi karanlıkta komaz. Aç kalır ama aç komaz sizi, susuz kalır ama susuz komaz sizi... Üşür ama üşütmez, ölür ama öldürtmez sizi...

Öylesine fedakâr, öylesine cefakâr, öylesine hürmetkârdır evladına. Başınız ağrıdığı anda aspirin olur size, öksürdüğünüzde şurup olur, sinirlendiğinizde sakinleştirici olur; Annesilin diye bir ilaçtır O! Her derdinize devadır; yaranıza merhem, ateşinize ıslak mendil, soğuk algınlığınıza sıcak bir çorba.

Yırtık elbisenize yama, kabuk bağlamış yaranıza ipek bir el, kirli saçınıza yumuşacık bir şampuan, perişan duygunuza sokulacak bir liman... Daha nen olsun bu hayatta anne? Azrail geldiğinde dahi ömrünü sizin uğrunuza verecek kadar fedakâr. Bundan ötesi var mıdır? Sevgiliniz mi ömrünü verecek size? Arkadaşınız mı? Başkaları mı?

Bir anne hikâyesi, anne yüreğidir her ne de olsa!

Gecenin ilerleyen bir saatinde bir anne telefon açar yavrusuna... Gecenin üçünde. Ve yavrusu hırsıyla telefonu kaldırır, gecenin üçünde telefon mu olur diye!

Bakar annesidir

“Hayırdır anne!”

“Yok, oğlum yok bir şey, sesini duyayım diye aradım.” der.

“Bu saatte ses mi duyulur, telefon mu olur anne?” der oğlu ve ağzına geleni sayıp döker annesine.

Bir anne düşünün ki yavrusu tarafından azarlansın.

“Bu saatte arayarak rahatsız mı ettim evladım? Yavrum rahatsız mı oldun?” der kadın usulca...
“Evet” der çocuk “rahatsız oldum.”

Anne sesini içten gelen bir duygu ritmiyle şöyle tamama erdirir: “Oğlum sende bundan 25 sene evvel bu saatlerde beni rahatsız etmiştin. Doğum günün kutlu olsun.”

Bu yazı bir anne hikâyesi yazısıdır.

Lütfen yanınızdaysa sarılın hemen uzağınızda ise koşun yanına... Mesafeler ne olursa olsun aranızda... Bir dakikalığına da olsa yok sayın yaşadığınız dünyayı. Varsayın ki anneniz tek dünyanızdır yaşadığınız. Tek ormanınız, tek okyanusunuz, tek gökyüzünüz.
Yok sayın hastalığınızı, hüznünüzü, yalnızlığınızı... Koşun annenize hemen; nerede olursa olsun. Uzakta, çok uzakta, hatta atta da dahi olsa...

Can YÜCEL’İN şiiri ile bitireyim bu yazıyı, buyurun lütfen:

Nahide Hanım söyledi yine

Neden babama yazmışım da

Anama şiir döktürmemişim

Kaç kere yazdım cebimden uçup gittiler

Ben on yedi yaşında beni yıkayan

Anneme şiir yazacak kadar şair değilim

Anneleri anlatacak yazı da yazılamaz, yok öyle bir yazar...